

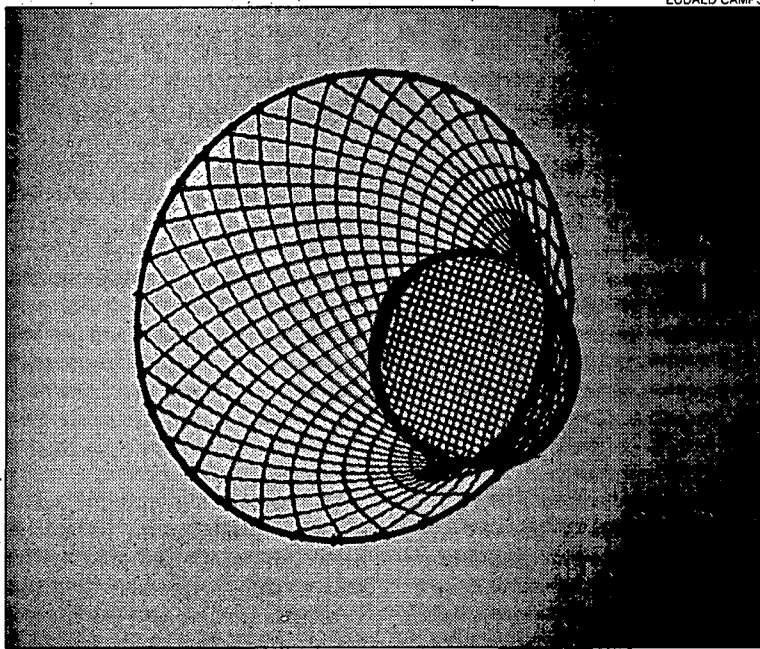
PEDRO SARALEGUI exposa a la Fundació Espais les seves escultures i fotografies amb el títol «Esqueletos y momentos perdidos». A partir de les ombres, Saralegui reflexiona sobre la naturalesa efímera de l'objecte.

A la recerca de l'objecte...

Pedro Saralegui

Escultura i fotografia.
Fundació Espais d'Art Contemporani.

La recerca empresa per Pedro Saralegui no s'organitza en funció d'una hipotètica i futura «trobada». Aquesta és la clau de la seva impostura enfront la realitat i del seu treball. Des de l'any 92, Saralegui ha centrat les seves investigacions estètiques en l'estudi de les «ombres» com a formes portadores d'un cert grau de coneixement de la realitat; la seva obra *Petites Ombres* recollia els perfils d'alguns dels objectes que l'artista tenia al seu estudi. És a dir, l'artista va agafar objectes del seu entorn com a coses relacionades amb ell i entre elles i en va evidenciar el seu estat a partir d'una síntesi artística. Entenent l'estat de coses com una unió d'objectes —i aquí citem literalment una proposició de Wittgenstein— Saralegui era conscient de que «Tal com no ens podem imaginar objectes espacials fora de l'espai, ni objectes temporals fora del temps, així tampoc no ens podem imaginar cap objecte fora de la possibilitat de la seva unió amb d'altres. L'objecte —o la cosa— és autònom en tant que pot aparèixer en totes les situacions possibles. Però aquesta forma d'autonomia és una forma de connexió amb l'estat de coses, una forma de dependència. Conèixer l'objecte significa conèixer també totes les possibilitats que té d'aparèixer en estats de coses».

Les escultures-ombra de Saralegui estan realitzades amb ferro.

Aquest missatge, formulat crípticament per Wittgenstein, s'expressa amb tota claretat al treball de Saralegui; de la cosa, en sintetitza l'ombra explicitant la seva renúncia a un coneixement directe i pretensions de la realitat. L'exposició que actualment es pot veure a la Fundació Espais, que ell titula «Esqueletos y momentos perdidos», parteix d'objectes tan intranscendents com una paperera, una ouera o una gàbia. Intranscendents, és clar, si els considerem fora d'un estat de coses. No és el cas.

La primera pista ens la dona el títol. Els «esqueletos» no són al-

tra cosa que una mena de perfils negativitzats d'una sèrie d'objectes «perduts». L'esquelet, per definició, és l'estructura que dona consistència a un cos i, un cop desaparegut aquest, és la darrera part que en resta. Tornem a l'esquelet-escultura-ombra; Saralegui és un antiplatònic, ell és conscient de ser un habitant de «la Caverna» i de la impossibilitat de deixar de ser-ho. Les ombres, lluny de ser un pobre reflex de la realitat —una realitat que Plató, cal dir, entenia en termes matemàtics— en són un desdoblament; una part constituent malgrat la seva inconsistència. Saralegui realitza les seves om-

bres-esquelet amb ferro, bandejant el problema de la inconsistència i qüestionant les fronteres entre el real i el no real i la mateixa experiència visual tan condicionada per les nostres expectatives.

Pel que fa als «momentos perdidos», Saralegui incorpora una nova poètica vinculada al pla temporal. La fotografia, entesa com a capturadora d'instant, no té sentit en les obres d'aquest artista; què és un moment o què és un instant només s'explica en funció del seu component de pèrdua. Els objectes retratats en moviment defineixen una mena d'art cinètic que acaba configurant una nova forma —estàtica— a partir de l'objecte, novament, perdut.

«Esqueletos y momentos perdidos» és una exposició que afirma i nega la matèria, que qüestiona les definicions tradicionals d'espai i de temps i que, sobretot, planteja la necessitat de recuperar la mirada per dirigir-la cap a la quotidianitat dels objectes a partir dels quals configurem el nostre univers de significats.

S'adiu aquí recordar les paraules de Goethe: «M'he fixat preferentment en els objectes que m'envolten, que són al meu abast i que poden ser observats directament pels sentits. Aquelles coses que els sentits no assoleixen directament i cal emprar estris, càlculs i combinacions mecàniques que abasten tota una vida, no entren dins les meves aficions». Tampoc dins les de Saralegui.

EUDALD CAMPS

Pinzellades

Organitzen tres mostres paral·leles al Festival de músiques religioses de Girona

Paral·lelament al Festival de Músiques Religioses de Girona, que s'inicia aquest diumenge, s'organitzen tres exposicions, una a les Sales Municipals de la Rambla i dues al Centre Cultural La Mercè. La primera, de José M. Elósegui, titulada *La Ruta de Samarkanda*, és un recull de 36 fotografies en color, un audiovisual i una col·lecció d'objectes rituals i artístics obtinguts per l'expedició que va recórrer les primitives rutes de les caravanes de la seda a través de les terres del subcontinent indi i el subcontinent asiàtic. A La Mercè, s'hi podrà veure una mostra de pintura i gravat dels artistes contemporanis japonesos Akiko Hasegawa, Takeo Hirae, Tomoyo Uchida i Yoshigasu Zenitani juntament a l'escultura-instal·lació *La Porta*, de Carles Pujol; l'artista, amb aquesta obra, intenta recrear l'ambient propici per a la reflexió a partir del vídeo i de la música. Totes tres exposicions es van inaugurar ahir dijous al vespre.

Anna Pons exposa les seves fotografies al pub Es Toc de Girona

Fins al proper 9 de juliol, Anna Pons presenta les seves fotografies al pub Es Toc de Girona; es tracta d'un acurat treball que ella ha titulat «Coneguem-los» que intenta apropar-nos a totes aquelles persones que pateixen algun tipus de disminució. Centrant-se a la Garrotxa, Anna Pons ha fotografiat les «Colònies Frater» que treballen des de fa més de 24 anys a Sant Feliu de Pallerols, i MIFAS, l'associació gironina de minusvàlids físics que, des de fa més de 19 anys, es preocupa per la integració laboral dels seus membres.

Cadaqués presenta les exposicions d'estiu a les Sales del Casino

Les Sales d'Exposicions del Casino de Cadaqués, coordinades per la Societat l'Amistat de Cadaqués, inauguren el proper dia 1 de juliol una completa exposició col·lectiva de pintures; al primer pis hi haurà obres de J. Argües Navarro i de Robert Gaucel mentre que al segon pis s'hi trobaran peces de Ans Vloedgraven, Beverly Fettig al costat de les aquarel·les de Floreal Soriguera. Es podran visitar cada dia de 19 a 22h i fins al 13 de juliol i el 2 d'agost respectivament. e.c.s.

Diferents maneres d'entendre l'art

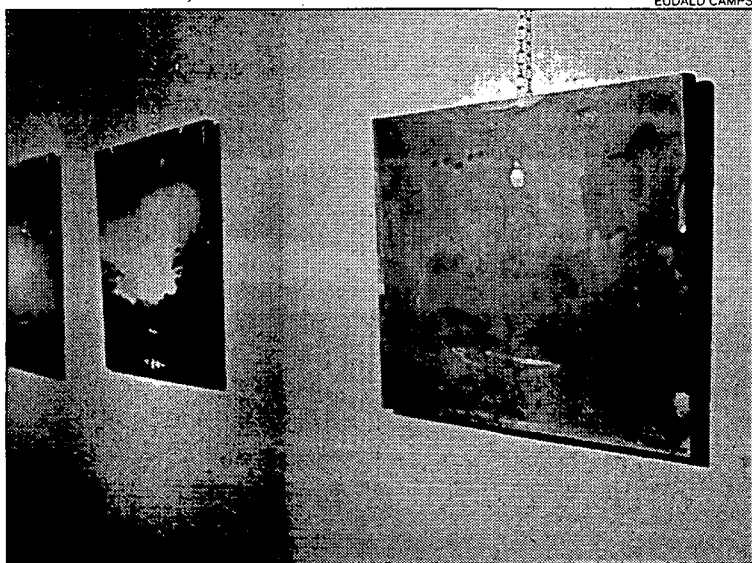
Hugo Fronès i Joan Claparols

Pintures.
Galeria d'Art Can Marc, Girona.

Es dos espais expositius dels que disposa la galeria Can Marc mai havien estat tan diferenciats en funció dels seus continguts. Dos autors, Hugo Fronès i Joan Claparols i dues obres, l'abstracta i la sàtira més desenfadada.

El primer, Hugo Fronès, va néixer a Montevideo ara fa cinquanta anys. Va estudiar Arquitectura i dibuix tècnic a la Universitat de la República mentre que, amb la pintura, va mantenir una relació del tot autodidacta. Arquitecte, per tant, de formació i pintor de vocació. Establert a Toronto des de l'any 75; la seva pintura no ha fet altra cosa que confirmar la trajectòria d'un artista que, tot i ser uruguaià, ha vist madurar la seva obra en un entorn canadenc.

La seva obra és abstracta. Aquesta definició, tot i la seva parcialitat, s'acosta amb extrema precisió a l'essència d'un treball que defuig les conceptualitzacions. L'abstracció, en un sentit estrictament etimològic, respon a la voluntat de crear un món autònom regit per unes lleis igualment

Hugo Fronès exposa les seves pintures a la sala principal.

autònomes. La pintura, com a mitjà, no fa altra cosa que materialitzar allò que en l'artista només existeix en un nivell purament espiritual. Una espiritualitat, és clar, entesa des del seu vessant més humà i terrestre; aquí la divinitat és l'home i l'univers pictòric és la seva creació.

El cas d'Hugo Fronès és paradigmàtic; les seves pintures solen obrir-se cap endins gràcies a la llibertat amb què administra el

pigment. A partir d'una subtil aigua, el paisatge de fons actua com un baix continu barroc, és aquella melodia de violoncel que suporta les notes cromàtiques que se superposen alegrament mig ignorant la densa matèria subterrània. Les seves pintures juguen amb aquesta dualitat a partir d'una construcció perfectament pensada; a la superfície, petites pinzellades i marques de color concretes sobrevolen un pai-

satge enrunat que podria ser una metàfora de la consciència humana. En qualsevol cas, cada obra d'Hugo Fronès pot ser entesa com una proposta de paisatge mental oberta completament i a punt per ser completada a partir de la mirada de qualsevol espectador.

El segon autor, Joan Claparols, va néixer l'any 65 i fa més de vint anys que exposa. El signe de la seva obra és oposat al treball de Fronès; Claparols no explora les possibilitats tècniques de cap material ni dona un sentit obert a les seves obres. Tot el contrari. Utilitza l'aquarel·la —amb aigua de l'aixeta, com ell mateix diu— per realitzar uns paisatges que desprenen perversió gràcies a la seva convencionalitat i dibuixa, més que no pas pinta, uns personatges que parodiaven actituds i circumstàncies absolutament humanes. L'univers de Claparols és corrosiu i lleuger, infantil i adult i més gràfic que pictòric. Pensem que Claparols va arribar a ser col·laborador del *Vibora* per passar a fer pintura de cavallet.

A Can Marc hi ha la possibilitat de veure dos autors amb dues obres que no tenen absolutament res a veure. Només per això ja és original.

EUDALD CAMPS